

Zanimive vesti iz življenja naših ljudi po ameriških naselbinah

V Pittsburghu, Pa., je premislila po kratki bolezni Mrs. Mary Zunic, stara 56 let. Doma je bila iz vasi Vinica, okraj Črnomelj, odkoder je prišla v to deželo pred 37. leti. Ranjka zapuška soproga, tri sinove in hčer ter dve sestri in mnogo sorodnikov.

Rev. John Sholar, naš slovenski profesor na katoliški univerzi v Washingtonu, je dobil iz domovine vest, da mu je v vasi Rudno, fara Selce na Gorenjskem, umrl oče star 72 let. Zapuška soproga in štiri sinove, katerih dva sta duhovnika. Poleg imenovanega Rev. John Sholarja zapuška ranjki še enega sina v Ameriki, Rev. Vencel Sholarja, ki je profesor na univerzi v Peru, Illinois.

Mr. in Mrs. Anton Kostello, vrta slovenska rojaka v La Salle, Illinois, sta praznovala 13. februarja 53. letnico svoje poroke. Mr. Kostello je najstarejši naseljenec v naselbinu La Salle, Illinois. Zakonski par ima 5 otrok, 19 vnukov in tri pravnukove.

"Prosveta" poroča o napadu na predsednika Roosevelta in ostale sledeče: "Rooseveltova partija tarča krogel v Floridi. Napad na novega predsednika in njegovo družino uprizorjen po bolnem individui, ki je produkt današnje splošne mizerije, trpljenja in zatiranja milijonov siromakov..." To ni resnica. Italijan Zangaro, ki je streljal na novega predsednika, je bil precej premožen, pri njem so dobili za skoro \$3000 v gotovini in bančnih vlogah, delal je vedno, toda bil je prvovrsten zločinec, anarhist, ki ni trpel nobenega kralja, ne predsednika ne sploh kake vlade.

V Bear Creek, Montana, je v bolnici umrla Franciška Razboršek, stara 43 let, doma iz Jurklostra na Stajerskem. Ranjka zapuška moža.

V Kansas City, Kans., je preminul rojak Ludvik Poje, blaginjak dr. št. 408 SNPJ. Star je bil 42 let, doma iz Starega kota pri Dragi. Zapuška žena, tri male otroke, brata v Kanadi, in brata in sestro v stari domovini.

Mussolini grozi

Rim, 20. februarja. Laški diktator Mussolini je danes grozil, da proti Evropi nova vojna in sicer od strani Jugoslavije in balkanske zveze držav. Mussolini pravi, da Francija hujska in podpira Jugoslavijo. "Jugoslavija je provokacija Evrope," pravi Mussolini. Slednji nadalje trdi, da je Francija že tekom zadnjih par let pošiljala orožje na Čehoslovaško, in da Francija kontrolira vse municijske tovarne na Češkem.

Kam v četrtek?

Kam pa greste v četrtek večer, 23. februarja? Kam drugam kot pa v Slovenski Delavski Dom na Waterloo Road, kjer priredi Slovenski ženski demokratski klub 32. varde kartno partijo in ples. Mnoga darila pri mizah in tudi door prizes. Fin prigrizke, dobra postrežba. In vetopnina je samo 35 centov. Vljudo ste vabljeni vsi za četrtek večer. Odbor—Mrs. Albina Smrekar, Mrs. Fannie Perko, Mrs. Florence Smekel, Mrs. Gosdanovič, Mrs. Rose Ulčar-Buckley.

Roosevelt bo govoril glede dolgov z zastopnikom angleške vlade

New York, 20. februarja. — Danes popoldne je angleški poslanik, Sir Ronald Lindsey, ponovno obiskal novega predsednika Roosevelta, da govori z njim glede angleških dolgov Ameriki in glede splošnih evropskih vojnih dolgov Zedinjenim državam. Angleški poslanik se je komaj vrnil iz Evrope, ko je iz parnika se nemudoma napotil proti hiši, kjer stanuje Roosevelt. Novi predsednik se ni hotel o ničemer drugim izjaviti glede pogovora z angleškim poslanikom, kot to, da je govoril z njim o svetovnih ekonomskih problemih. Angleški poslanik Lindsey je obiskal pred tremi tedni novega predsednika v Warm Springs, Ga., kjer je dobil njegovo mnenje glede depresije, vojnih dolgov in drugih perečih vprašanj. Takoj potem je angleški poslanik odpotoval v London po nadaljna navodila od svoje vlade in se je nemudoma vrnil, ko je slednja dobila. Veliko se pričakuje glede poravnave evropskih vojnih dolgov od tega sestanka.

Prijetna zabava

V nedeljo večer, 26. februarja, priredi skupna društva Slovenske Zveze prav prijetno zabavo v Slovenskem domu na Holmes Ave. To bo posebno lepa prireditev, ko bodo sodelovale vse podružnice Zveze v Clevelandu, ki se prav pridno pripravljajo, da bo prireditev ugajala splošnemu občinstvu. Vsaka podružnica bo pokazala svoj najboljši talent. Prijetno boste razveseljeni, ko boste videli, kako bistro glavnice imajo naša dekleta in žene med seboj. Nocoj večer pa, v torek, 21. februarja, se vrši glavna skušnja, in navzočnost prav vseh je neobhodno potrebna, da se lahko uredi popoln program.

Mladenka umrla

Staršem Nick in Mary Rakovec, 3959 E. 91st St., je umrla 10 letna hčerka Martha, ki je bolehalo skoro eno leto. Ranjka je bila članica društva št. 191 H. B. Zajednice. Poleg staršev zapuška enega brata in sestro. Pogreb se vrši v četrtek ob 9. uri jutraj v cerkev sv. Nikolaja na 36. cesti pod vodstvom Louis L. Ferfolia. Iskreno sožalje prizadejim staršem.

Klub Ljubljana

Meščanom in meščankam Kluba Ljubljana se naznanja, da se vrši februarjska seja v četrtek, 23. februarja, ne pa 28. kot po navadi. Sprememba se je izvršila radi prireditve East End Social kluba, ki ima 28. februarja veselico v korist revnih slovenskih družin.

Brzajno sožalje

Poroča se nam, da je Ameriško-Jugoslovanski Klub zadnji teden poslal brzajno sožalje v imenu clevelandskih Jugoslovancev na župana Čermaka iz Chicago, ki se nahaja težko ranjen v bolnici v Miami, Florida, ko je postal žrtev zavratnega laškega napadala.

Eno leto župan

Včeraj je poteklo eno leto, odkar je župan Miller prevzel posle kot prvi demokratski župan Clevelanda po 10. letih. Gorja, trpljenja, pomanjkanja ne pomeni Amerika še toliko, kot se je moral boriti župan Miller z njim tekom prvega leta svoje vlade.

Državni poslanec Wm. Boyd-Boić govori o davkih

Naš edini jugoslovanski državni poslanec v državi Ohio, Mr. Wm. M. Boyd-Boić, nam je doposlal zanimivo črtico glede nameranih novih davkov v državi Ohio, kot jih priporoča governor White. Mr. Boić nam tozadevno pošilja svoje mnenje glede novih davkov, in ker davki mučijo vse, ki jih plačujejo, je zanimivo izvajanje Mr. Boića glede predlaganih davkov.

Predlog governorja glede novih davkov, ki bi se pobirali v prid brezposelnim, je sledeč: \$4,000,000 na leto naj se dobi s tem, da se naloži 20 odstotkov davka na prodajo mehke pijače, nadalje na hmelj in slad, ki se rabi na domovih za proizvajanje pive. Nadaljne štiri milijone bi dobila država Ohio, ako bi naložila 10 odstotkov davka na gledališke in zabavne prireditve.

Nadalje svetuje governor, da bi se od gasolinskega davka vporabilo \$4,000,000 za brezposelne. Na ta način pričakuje governor White, bi dobila država Ohio \$12,000,000 za svoje brezposelne, poleg \$12,000,000, ki so baje obljubljeni od Rekonstrukcijske finančne korporacije za podporo brezposelnim v letu 1933.

Poleg tega predlaga governor White, da se obdrži 2c davek na vsak paket cigaret, in nadalje, da se naloži nov davek, ki naj znaša 10 odstotkov vrednosti na cigare in na tobakne izdelke sploh. Ta davek bi znesel tekom dveh let \$14,000,000 in ta denar bi se po mnenju governorja White vporabil tekom prihodnjih dveh let za šole in za plače učiteljev in učiteljic. Učitelji in učiteljice v državi Ohio so danes že veliki siromaki. Že danes jim dolguje država \$2,000,000 v zaostalih plačah.

Vreme in huda nevihta!

V soboto 18. februarja je bilo tiskano v Enakopravnosti tole (pazno preberite):

"Delavci in delavke, trgovci in naša društva, dajmo, da napravimo protestni shod na dan, ko se preseli fašistični skebski list Ameriška Domovina v nove prostore!"

Ljudje božji, ali ste že kdaj kaj takega slišali in brali? Ali je sploh kaj takega, mogoče v dvajsetem stoletju? Ampak je, ker je zapisano črno na belem, na uredniški strani omenjenega lista.

In da se bo g. Grill vedel ravnati, naj mu bo povedano, da se Ameriška Domovina seli v svoje nove prostore v soboto 25. februarja 1933. Selitev se prične nekako ob osmih zjutraj, da bo vedel Mr. Grill uravnati svoj protestni shod napram temu. Seveda, če bo pa slučajno protestni shod imel dovolj vpliva, bomo morali selitev najbrže preložiti, dokler ne dobimo tozadevnega milostnega dovoljenja od strani Enakopravnosti. Menda ja!

Vendar si pa ne moremo kaj, da ne bi vzklili iz globočine svojega srca: "Pa še enkrat cingel congel!"

Boy Scouts

Prireditve Boy scoutov od Silver Fox Tribe čete št. 250, ki se vrši nocoj večer, 21. februarja, se vrši v Mervarjevi dvorani. Prirejena bo kartna partija in ples. Občinstvo je vljudo vabljeno k prireditvi.

Mr. Boyd-Boić nam piše, da nikakor ne more debatirati z governorjem glede potreb, ki se pokazujejo na vseh straneh. Dejstvo je, da se mora na ta ali oni način dobiti denar, da se pomaga revnim in brezposelnim. Od kod dobiti ta denar, to je vprašanje.

Protesti, piše Mr. Boić uredništvu "Ameriške Domovine," prihajajo dnevno zlasti od malih trgovcev in obrtnikov proti višjim davkom. Vsak prodajalec cigaret in tobaka že danes plačuje visoke davke na cigarete in tobak, ne samo zvezni vladi, pač pa tudi državni vladi. Poleg tega naša društva dobro vedo, da morajo že danes plačevati visoke davke na vstopnice za svoje prireditve, ako računajo več kot 40 centov. "Jaz sem prepričan," piše Mr. Boić, "da denar moramo dobiti, da preskrbimo za naše brezposelne in potrebne. Toda zakaj bi sekira davkov padla ravno na one, katerim je najtežje je plačati davke? Siromaki nimajo nobenih loby-istov, da bi zastopali njih interese. Nima nobenih mogočnih finančnih interesov za seboj, da bi jim pomagali."

"Mi imamo v državi Ohio mogočne in bogate ljudi," nadaljuje Mr. Boić, "mogočne korporacije. Velike utilitetne korporacije skoro ne bodo čutile novih davkov, dočim iste korporacije računajo še vedno enake cene za svoje prideleke in objekte, kot so njih računalne pred mnogimi leti, ko je vsakdo služil dobre dnevne dohodke."

"Te velike kompanije imajo v poslovanju in v uradih državne zbornice države Ohio mogočne zagovornike, agente in propagatorje, ki skrbijo, da se njim ne naloži noben "nepotrebn" davek."

Ob koncu svojega pisma nam sporoča Mr. Boyd-Boić še sledeče: "Kaj mislite o tem, cenjeni čitatelji "Ameriške Domovine"? Ali se motim ali imam prav? Jaz sem vaš zastopnik v poslanski zbornici in želim slišati vaše mnenje. Ako se vi ne boste brigali, kdo se bo? Prosim, pošite mi tozadevno, kar ste čitali v "Ameriški Domovini." Jaz želim, da mi sporočite glede novih davkov, bodite pravični, premlisite, da ima država svoje dolžnosti napram vsemu narodu. Ponovno vas prosim, da mi tozadevno pišete. Moj naslov je: Mr. William Milan Boyd, Ohio House of Representatives, Columbus, Ohio. Vam vdani — Boyd-Boić!"

Višek prijateljstva

Preteklo nedeljo, 19. februarja, je imel cerkveni pevski zbor "Ilirija" v Slovenskem Domu v Collinwoodu svoj koncert, bogat po slovenskih pesmicah. In da bo koncert še toliko bolj bogat na vzporedju, se je oglašil pevski zbor "Naš Dom" iz Loraina, O., ki je pod vodstvom neumornega narodnega delavca, voditelja in pevca, in nastopil 60 cseh močan na koncertu zbora "Ilirija." In to se ni vse. V dveh velikih busih so se Lorainčani pripeljali v nedeljo v Collinwood, nad sto oseb močni, da sodelujejo z zborom "Ilirija" in pomagajo k uspehu. Koncert v nedeljo je bil popoln uspeh, tako po petju in udeležbi. Vse je bilo najboljšje volje, in k uspehu so zlasti pripomogli pevci in pevke in ostalo naše zavedno občinstvo iz Loraina, ki je tako požrtvovalno nastopilo dolgo pot v Collinwood. Taki nastopi bližajo narod, bližajo razum, pomagajo k napredku in zavesti, odpravljajo prepire in sovraštva, gladijo pot do bratskega sporazuma med našimi ljudmi. Srčno-iskrena hvala Lorainčanom.

* En funt radija je danes vreden \$33,750,000.

več." In državna postavodaja nima poguma dovolj, da bi zvišala davke na utilitetne kompanije.

"Moj nasvet v državni zbornici je bil, da preiščemo, če je mogoče, da se naloži višji davek na bogate državljane in korporacije. Gotovo je vsakdo prepričan, da se veliko lažje taksi bogate in korporacije, ki plačujejo še vedno dividende, kot pa one, ki nimajo ničesar več."

"Ako se splošne razmere ne zboljšajo, tedaj je brez dvoma, da državna administracija ne bo mogla poslovati, razven če se naložijo gotovi višji davki. Učitelji so brez plač, bolniki v državnih zavodih pogrešajo najbolj primitivnih sredstev, šole se zanemarjajo, brezposelni ne dobivajo prave pomoči. Brez dvoma je, da bodo tudi srednji sloji morali biti obdavčeni, toda če bodo, moramo gledati, da so bogatim korporacijam in premožnim ljudem naložene njih mere davka."

Ob koncu svojega pisma nam sporoča Mr. Boyd-Boić še sledeče: "Kaj mislite o tem, cenjeni čitatelji "Ameriške Domovine"? Ali se motim ali imam prav? Jaz sem vaš zastopnik v poslanski zbornici in želim slišati vaše mnenje. Ako se vi ne boste brigali, kdo se bo? Prosim, pošite mi tozadevno, kar ste čitali v "Ameriški Domovini." Jaz želim, da mi sporočite glede novih davkov, bodite pravični, premlisite, da ima država svoje dolžnosti napram vsemu narodu. Ponovno vas prosim, da mi tozadevno pišete. Moj naslov je: Mr. William Milan Boyd, Ohio House of Representatives, Columbus, Ohio. Vam vdani — Boyd-Boić!"

Kongres odpravil sušo

Washington, 20. februarja. Divje veselje je zavladalo v zbornici poslancev kongresa in na galerijah, ko je zbornica poslancev odglasovala s 289 glasovi proti 121, da se 18. amendment črta iz ameriške ustave. Ker je enako akcijo že poprej naredila tudi senatna zbornica, je 18. amendment, kar se tiče kongresa, sedaj prekladan, in od 48 držav je odvisno, oziroma od 36, če tudi one prekladijo, kar je prekladal kongres. Predlog za preklad 18. amendmenta je dobil v zbornici poslancev 15 glasov več kot potrebno dvotretinsko večino. Odvisno je sedaj od držav, kako hitro se znebimo prohibicije. Kot se čuje bo novi predsednik Roosevelt osebno apeliral na governorje vseh držav, da čimprej skličejo državne konvencije, ki naj odobrijo, kar je kongres naredil. Sedem let je časa, da 36 držav odobri preklad 18. amendmenta. Pričakuje se pa, da bo tekom enega leta vse odobreno, kajti obe stranki sta se v svojih platformah zavezali delovati za odpoklic 18. amendmenta.

Vaje za Pasijon

V četrtek, 23. februarja, se vrši vaja za Pasijon, in sicer točno ob 8. uri zvečer v Slovenskem Narodnem Domu. Pridejo naj vsi igralci. Prosi se točnosti.—Režiser.

Skupna društva

V sredo, 22. februarja je seja skupnih društev fare sv. Vida. Zastopniki in zastopnice so prošeni, da se udeležijo.

Kitajska se pripravlja, da se odločno zoperstavi japonskim vpadom

Čengtefa, Jehol provinca, 20. februarja. Potem ko so Japonci naznanili, da so odločili, da pograbiho kitajsko Jehol provinco za sebe, se je oglasila kitajska vlada v Nankingu, ki je izjavila, da nikdar ne bo dovolila Japoncem polastiti se omenjene province in jo bo branila do skrajnosti. Jehol provinca je bila nekdanj letensko letovišče nekdanjih kitajskih cesarjev. Dr. Soong, finančni minister kitajske vlade, je včeraj prišel v Jehol mesto, kjer je dobil ogromen sprejem. Izjavil se je, da bo Kitajska branila to svojo provinco do skrajnosti. Medtem se pa poroča iz Tokia, da je Japonska pripravljena zasesti kitajsko provinco Jehol (Džehol). Nove armade so pripravljene, da vpadajo na kitajsko ozemlje, in ker Kitajci sami niso zedinjeni, bo končno Japoncem primeroma lahko zasesti provinco. Obenem se naznanja, da je Japonska pripravljena izstopiti iz Lige narodov radi nepovoljnega poročila od strani vodstva Lige narodov napram zasedbi Japoncev Mandžurije.

Millerjev načrt

Mestna zbornica je sinoči porazila Millerjev načrt, da dobijo brezposelni direktno delo in plačo, namesto miloščine. Sprejet je bil z 12 glasovi proti 11 predlog zamorskega councilmana Bundy, da dobrodelne sklade še nadalje upravlja Cannonova komisija, namesto, da bi jo župan imenoval. Kot znano se v zamorskem delu mesta najbolj zoperstavljajo županovemu načrtu, ker jim je ljubša miloščina in nič dela kot pa delo in zaslužek.

Kartna partija

V sredo, 22. februarja, na praznik rojstnega dne George Washingtona, se vrši v spodnjih prostorih fare sv. Kristine velika kartna partija, katero priredi združenje učiteljc in staršev v prid revnih otrok fare sv. Kristine. Dan na dan je treba gledati kako ti malčki potrpežljivo trpijo s svojimi starši vred. Omenjena prireditev se vrši, da se pomaga plačati šolske knjige otrokom in se staršem vsaj te skrbi vzamejo z ramen. Če pa še kaj ostane, se bo pa tudi pomagalo otročičem. Vabljeni ste torej vsi Slovenci in brati Hrvat, da pridete v sredo, 22. februarja v dvorano sv. Kristine na Bliss Road. Mrs. Petek, Mrs. Jamnik in Mrs. Korošec bodo skrbale, da dobite najboljšo postrežbo. Vstopnina je le 25c. Dobitek pri vsaki mizi. Red Brancel bo pa skrbel, da boste udobno in prijetno plesali. Pridite, pridite gotovo, ker se gre v blag namen!

Pevski zbor Jadran

Vljudo ste vabljeni društveni in pevci in pevke pevskega zbora "Jadran," da pridete gotovo nocoj večer, 21. februarja, ob 6:30 na sejo. Ker je stvar važna, se boste gotovo udeležili.

Tretja obletnica

V četrtek, 23. februarja, se bo brala sv. maša v cerkvi sv. Lovrenca ob 6. uri zjutraj za pokojno sestro Clare Genevieve, hčerko družine Joseph Maver iz 82. česte, ob priliki tretje obletnice njene smrti. Prosi se obile udeležbe.

* V južni Italiji so čutili večeraj silovit potres.

Nemčija kot Italija napadati francosko-angleški ultimatum Avstriji

Berlin, 20. februarja. Skupna francosko-angleška nota, poslana Avstriji glede pošiljatev tajnega orožja iz Italije v Avstrijo in Ogrsko, je povzročila veliko nevoljo v berlinskih političnih krogih. Kot znano je nemška nova vlada, pod vodstvom fašista Hitlerja, v skrajno prijateljskih stikih z laško fašistovsko vlado. Laška vlada je ne samo delala lepe dobiceke, ko je pošiljala tajno orožje v Avstrijo in Ogrsko, pač pa je v istem času tudi oboroževala omenjene države proti slučajnemu napadu od strani Italije napram Jugoslaviji. Uradni krogi v Londonu in Franciji so danes potrdili, da je tako francoska kot angleška vlada poslala oster ultimatum Avstriji, da slednja ne sme več trpeti tajnega pošiljanja orožja na Ogrsko. Ta predmet pride tudi na prihodnje zasedanje Lige narodov, na odsek za razoroževanje. Medtem se pa poroča iz Rima, da vse fašistovsko laško časopisje kar divja v napadih na Francijo in Anglijo. Dolžijo Francijo, da ona oborožuje Čeha in Jugoslovane za napad na Italijo.

Dobil 80 let ječe

Miami, Florida, 20. februarja. Giuseppe Zangara, morilski napadalec na novega predsednika Roosevelta, ki je v svojem morilskem naklepu resno ranil pet oseb, med njimi čedaškega župana Čermaka, je danes pričel pred sodnikom Collinsem v tem mestu, da je kriv poskušnega umora v štirih slučajih. Zangara je imel tri dobre odvetnike, ki so bili pripravljeni zagovarjati Zangaro. Po kratkih govorih zagovornikov je Zangara izjavil, da se čuti krivega, da je pri popolni zavesti in da mu ni nič žal, ker je streljal, žal mu je pa, ker ni ubil Roosevelta. Ubil ga bi, ker sovraži kapitaliste in ker ga — krči davijo v žlezelu. Sodnik je na to proglasil razsodbo — 80 let zapora, 20 let za vsako osebo, katero je ranil. Ako pa župan Čermak umre, tedaj bo ponovno sojen.

Nova zaloga sukenj

Mr. Anton Anžlovar naznanja, da je dobil novo zalogo ženskih zimskih sukenj, ki jih bo prodajal še ceneje kot zadnjič. Po takih cenah še niste kupovali pri Anžlovarju.

Obletnica

V sredo, 22. februarja, ob 8. uri zjutraj se bo v cerkvi sv. Bonifacija na W. 54th St. in Dennison Ave. brala sv. maša za pokojnim Jos. Marincičem, ob priliki obletnice njegove smrti.

N. Y. C. delavnica

New York Central delavnice v Collinwoodu so prenehale z obratom pretečeni petek. Z delom se bo zopet nadaljevalo 6. marca.

Banke zaprte

V sredo, 22. februarja, na rojstni dan George Washingtona, bodo zaprte vse banke v mestu, vsi javni uradi in vse javne šole. Na isti dan tudi "Ameriška Domovina" ne izide.

Izredni radio program

Celoten slovenski radio program, ki se bo oddajal v nedeljo, 26. februarja potom WJAY radio postaja v Clevelandu od 5. do 6. ure, bo priobčen v našem listu v četrtek, 23. februarja.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$5.00. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland po raznašalci: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00; četrt leta \$1.75
Za Evropo, celo leto \$8.00; pol leta \$4.00; za četrt leta \$2.50
Posamezna številka 3 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljke naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628

JAMES DEBEVEO and LOUIS J. PIRC, Editors and Publishers.

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83

No. 43, Tue., Feb. 21st, 1933

Oče ameriške domovine George Washington

George Washington je rad igral karte, in v svojem dnevniku piše, da je nekoč zgubil na en večer skoro \$50.00, kar je bilo za one čase precejšna svota. Rad je biljardiral. Gojil je izvrstne dirkalske konje in se zlasti zanimal za Zlahtno raso psov. Tako je živel Washington do leta 1770, in se sploh zanimal za stvari, ki so se godile v originalnih ameriških trinatistih kolonijah. Toda leta 1765, ko je Patrick Henry dvignil silen protest v kolonialni zbornici države Virginije glede "kolkovne postave," ga je Washington podpiral in se izjavil proti angleškemu kralju. In ko je v letu 1769 angleški kralj potom svojega guvernerja v Virginiji razgnal kolonialno zbornico, je George Washington zbral svoje pristaše v neki gostilni in sklenili so, da bodo bojkotirali angleško blago.

Prišlo je leto 1773, ko so Amerikanci pometali v morje polno ladjo angleškega časa v Bostonu. Washingtona očitno ni bilo tedaj zraven, toda pokazal se je nekaj mesecev pozneje ob zasedanju kontinentalnega kongresa, ko je izjavil, da bo sam zbral skupaj en tisoč mož, jih oborožil na svoje stroške in jih vodil napram sovražniku. In ko se je kontinentalni kongres zbral k prvemu zasedanju 5. septembra, 1774, je bil navzoč Washington v polni uniformi. Tu je izjavil, da ne želi neodvisnosti, pač gotove pravice za svoj stan. In če teh pravic ne dobi "se bo prelilo v Ameriki več krvi kot sploh kdaj prej v zgodovini Amerike."

George Washington sam ni iskal vrhovnega poveljstva nad puntarskimi četami Amerikancev, ki so šli v boj proti angleškemu kralju. Washington sam je priporočil generala Andrew Lewisa kot vrhovnega poveljnika. Medtem je že prišlo do spopadov med ameriški in angleškimi četami pri Concordu in Lexingtonu. Kongres je čutil, da ameriška armada nima poveljnika, kateremu bi sleherni zaupal. Zato je kongres 15. junija, 1775, enoglasno imenoval Washingtona vrhovnim poveljnikom ameriške armade, ki pravzaprav ni bila armada, pač pa neredne čete stotine patriotov iz posameznih držav. Ko je prevzel poveljstvo je Washington zavrgel vsako plačo, razven kar bo imel stroškov. Pozival je za pričo vse navzoče, da mu bodo pozneje pričali, da se ne čuti zmožnega, toda da je bil radi enoglasnega glasovanja članov kongresa prisiljen prevzeti poveljstvo. Toda kmalu je pokazal izvanredno zmožnost pri organiziranju nove armade.

George Washington je bil vedno Amerikanec in si je znal pri svojih ljudeh ustvariti disciplino. Preprirov in prekanj med svojimi ni nikdar trpel. Znameniti John Adams, drugi predsednik Zedinjenih držav, piše v svojih zgodovinskih zapisih, da so se vojaki Washingtonove armade gledali kot psi in mačke. Brat je brata dolžil, denunciral, blatil, grdil, sramotil. Washington je z železno disciplino naredil temu konec, ko je par kolovodij, ki so se izdajali kot "voditelji" dal enostavno ustreliti, ker je sprevidel, da z medsebojnim preprirov bo Amerika poražena.

Washington je imel v začetku leta 1776 nekako 20.000 ljudi pod svojim poveljstvom. In Washington je bil poveljnik, drzen, pogumen, dasi največkrat previden, kajti sprva niti topov ni imel, dočim je imela angleška armada vsega preveč. Nekaj pa je imel Washington, česar Angleži niso imeli. In to je znal Washington vlti tudi v srca svojih vojakov: zavest, zakaj se borijo. Za skupno domovino. Amerikanci prvotnih trinatistih kolonij ali držav, so se medsebojno prepirali za prvenstvo. Prebivalci ene države so potom svojih voditeljev nasprotovali prebivalcem druge države, in čestokrat je prišlo do krvavih spopadov med samimi Amerikanci.

Washington je odredil, da mora biti temu konec. Amerikanci brez razlike mišljenja morajo držati skupaj proti skupnemu sovražniku — Angležu. V tem je bil George Washington vzor patriota, domoljuba in pravem pomenu besede, ki ni dovolil svojemu narodu prepirati se v urah največje stiske, ko je grozil tujec od vseh strani.

Osem let vojne od strani Amerikancev napram Angležu je prineslo mnogo gorja, porazov in smrti ameriškega narodu. Washington kar ni mogel videti, kako so lastni njegovi bratje, Amerikanci, držali z Angleži, in zato ni čudno, če se je pojavilo več izdajalcev v ameriških vrstah, med katerimi je najbolj značilni Benedict Arnold. Washington mu je zaupal, toda Arnold ga je izdal, ker je končno raje potegnil z tujcem Angležem kot z domačinom Amerikancem. Ni čuda, da je bila ameriška armada kljub sijajnemu vodstvu Washingtona, zaporedoma tepena, ker je bil ameriški narod sprt med seboj.

Več let je vzelo Washingtona, da je prišel do zaključka, da bo mogel le z največjo disciplino in takorekoč s kurostjo upeljati red in edinstvo v svoje zmehčane vrste. Njegove čete, ki so prihajale iz Virginije, so bile vsak trenutek pripravljene napasti čete, prihajajoče iz Nove Anglije ali pa iz Pennsilvanije. Tako se je zgodilo, da so bili vojaki pod poveljstvom Washingtona mnogokrat pripravljani, in so tudi aktualno se spopadli med seboj, med brati, namesto da bi napadli skupnega sovražnika — Angleža. Ljubosumnost je prevladovala med poveljniki, in stotine vojakov ameriške armade je bilo ubitih od lastnih ljudi. Washington je postal raditega brezobziren. Rekel je, če bo dopustil, da se koljcejo v njegovih lastnih vrstah, bratje med seboj, je najbolje, da se neha z vojno za svobodo. Postaviti je dal vislice

40 čevljev visoke in obesil več poveljnikov, ki so delali zdražbo v armadi. Nižje poveljnike je dal javno bičati, potem pa spoditi iz armade, ako so ustvarjali prepri.

D O P I S I

Maple Heights, O.—Tu pri nas smo že slišali kosa peti in tudi druge ptice pevke se oglašajo in nam oznanjajo zeleno pomlad. Torej mrzla zima se nam bo umaknila, da bi se skoro tudi ta črna depresija umaknila s Hooverjem vred.

Da je tu pri nas prijazno spomlad, se vidi, ko vse prihaja sem posebno ob nedelja na pike in v senčnatih gozdovih. Tu na Raymond St. je "Maple Gardens," last fare sv. Lovrenca. Naši ljudje so pripeljali iz svojih vrhov mlada drevesca in jih lepo tam posadili. Ko bo vse ozelenelo, bo prav prijetna senca. Toda preko zime, ko ni na prostoru nobenega človeka, se marsikaka stvar na prostoru pokvari. Tako so tu pa tam okna pri dvoranah potrgana, prostor ponesnažen in drugo leži vse naokrog. Da se ta prostor obvaruje, da bo v lepem redu, je potreba, da se postavi močna in visoka žična ograja. Tako bi bil prostor zaprt in varen ter ohranjen v lepem stanju. Dvorana, kot vse drugo, stane denar, davki se morajo plačevati in če se prostor pusti kot je, se ne bo dolgo imenoval "Garden," ampak se lahko zgodi kot s zidanim v starem kraju, ko je bil gospodar v deveti deželi. Seveda, to ni moja stvar, ampak stvar vseh faranov.

Tu med nami so se ustanovili razni klubi. Rojaki! Ali bi ne bilo dobro, ko bi se med nami Slovenci ustanovili en klub? Druge narodnosti se organizirajo, so kot eden. Imajo svoje zastopnike, kar je nas, smo pa samo ob času volitve dobri, da oddamo svoj glas. O, takrat pa ja, drugače smo pa pozabljeni. Če nam dajo kakšen dan dela za cestnega pometalca, pa si že mislijo: joj, kaj so naredili za nas! Pa še za tisto se nas goni od Poncija do Pilata. Nas je tu v Maple Heights 54 slovenskih družin. To že nekaj šteje. Lahko se pokažemo, da tudi mi nismo kar tako. Ko nas bodo drugi videli, da smo organizirani, se nas ne bo preziralo in goljufalo in bomo upoštevanji. Zmožni smo tudi dovolj, da dobimo svoje lastne rojake, ki nas bodo zastopali. To bo vse lahko, samo če ne bomo držali križem rok in gledali, kaj nam bodo drugi ukazali. Torej sedaj je čas! Čim prej, tem bolje!

Karol Hočevar,
15916 Raymond St.

Cleveland (Newburg), O. — Gotovo ste čitatelji že vsi brali v pravljicah o začaranih kraljih in o lepi kraljici ali kralju. Pa to je bilo povedano vse le v pravljici, niste pa mogli videti tega, kar ste čitali. V nedeljo boste pa vse to lahko videli na lastne oči v Slovenskem domu na Holmes Ave. Videli boste vso to pravljico povest v živi sliki. Da vas pa ne bo preveč skrbelo, zato vam povem, kaj se bo zgodilo. To gotovo že vsak ve, da če začne ženske letati sem in tje, da iz tistega gotovo kaj pride in to se je zgodilo pri nas v Clevelandu, da so žene in dekleta stopile skupaj in to pod organizacijo Slovenske ženske Zveze. Kajti le pod to organizacijo se more združiti taka armada žen in deklet. Zato se ni čuditi, če bodo na 26. februarja pripravile samega kralja in kraljico in vso kraljevsko oblast. Ne vem, od kod jih bodo prignale, gotovo pa iz kake daljne dežele, ker tukaj v bližini ni kaj takega. Zato ne zamudite te prilike, ker take ni vsak dan. Videli boste tam lepo kraljico, slišali sladke in ljubeznive besede kraljeve, ki skuša razveseliti svojo ženo. Obeta ji vse, samo da bi dobil še en lep nasmech ali ljubezniv pogled, kakršnega je vedno imela v preteklem življenju. Sedaj je pa kar

tako otožna. Skrbi ga, kaj je temu krivo. Pokliče zdravnika, ker mogoče je, da je bolna. Pa zdravniki ne najde nobene bolezni na nji.

Potem pošlje kralj vse svoje služabnike širom sveta, da prinese vse, kar bodo kje videli, kar bi mogoče kraljico razveselilo. Služabniki hodijo od mesta do mesta, od vasi do vasi in prinese vse, kar se jim zdi smešno, umetno in pomenljivo.

In da boste videli, kaj je takega po mestu Clevelandu, pridite v nedeljo v Slovenski dom na Holmes Ave. Se boste pošteno nasmejali. Videli boste, da imamo tukaj med nami vse, kar si kdo poži. Gotovo bo kdo rekel: kje so pa to videle, ali so se pa same zamislile, ker kaj takega še ni bilo na nobenem odru. Ampak vse to je bilo vzeto iz neke pravljice povesti o neki kraljici, ki se je vedno žalostno in otožno držala, da si je kralj na vse načine prizadeval, da bi jo zopet spravil v dobro in veselo voljo. In kako se mu je to posrečilo, boste videli v nedeljo.

Pridite vsi, od blizu in daleč. Vse članice Slovenske ženske Zveze naj bodo navzoče, saj je to prva skupna prireditev vseh podružnic. Pripeljte seboj tudi svoje moše; če ga pa katera nima, naj si ga pa izposodi za ta večer. Samo s posojeno stvarjo je treba lepo ravnati, da se kaj ne pokvari. Ampak mislim, da boste previdne.

Začetek bo ob sedmih zvečer, za konec se pa še ne ve tako natančno. Pozdrav!

Apolonija Kic.

Cleveland, O.—Še nekaj dni in predsednik Hoover se bo posloval od Bele hiše in se podal zopet nazaj proti pacifični obali kot navaden državljani. Dokončal je svoje poslovanje kot najvišji uradnik te velike in mogočne dežele Amerike.

Za časa njegovega uradovanja bo zgodovina pisala dobo največje gospodarske krize, drugih še pomni. Zgodovina bo tudi pokazala, v koliki meri je bil Hoover odgovoren za ta strašni tornado, ki je prišel nad deželo in ostali pri življenju. Hoover bo odšel v pokoj. Upamo, da ne bo pozabil odpeljati seboj tudi svojo, toliko opevano prosperiteto. Dosti dolgo nas je strašila okoli ogalov, sedaj ji pa že zmanjkuje tal in morala se bo posloviti, ker začnele so pihati druge sape od vzhoda.

Da, nova zarja se sveti na vzhodu in naznanja, da prihaja boljše časi v deželo. Zato rečem več tarnati, prestali smo gorje, ki je prišlo nad nas. Vsega bomo imeli še dosti, kakor nekdaj. Delo se obrača na bolje. Prohibicija bo tudi kmalu pognana za Hooverjem. Tako bo mož prišel z dela domov, pa bo rekel: "No, zdaj ga pa le pojdi iskat, stara, zopet eno pelco!" In tako bo pozabljeno trpljenje ali vročina dneva.

Kot v zmago nad slabimi časi, kateri odhajajo od nas, so sklenili Združena društva fare sv. Vida, da priredijo v ta namen veliko plesno veselico v Grdinovi dvorani v nedeljo 26. februarja. Vabimo vse Slovence iz Clevelanda in tudi iz drugih naselij, da pridejo na to našo prireditev. Tukaj se boste v prireditvi prepričali, da ni več slabih časov med nami, ampak si boste gotovo zaželeli, da bi taki časi za vedno ostali med nami. Odbor Združenih društev se je tako izvrstno pripravil, kakor še nobenkrat poprej. Vsega bo dovolj in tudi cene bodo ostale, kakršne so bile za časa depresije, to je — nizke. Če povemo, da bodo kuharice, kakor so mati Permetova, mati Hrastarjeva, mati Kasuničeva. Koliko je pa

Prehlad vodi do pljučnice
Varujte se prehlada z rednim
vzajemnim drobirjem. Imajte
vse v redu in odstranite stru-
ne pline. Vzemite
Trinerjevo grenko vino

še drugih, ki so vse prav tako slavne kuharice, ampak jih nemočemo dati vse v javnost. Zato je dajboljše, da sami pridete in se prepričate, da je resnica. Pridite farani in prijatelji, saj to je zadnja nedelja pred pustom. Nikdo nam ne bo zameril, ako smo malo boljše razpoloženi. V cerkvi se že oznanja postni čas pokore, treba bo ubrati druge strune do Velike noči. Sedaj je pa še čas, da se malo poveselimo med znanci in prijatelji.

Starši, ako sami ne greste, pošljite vaše sinove in hčere, Zakaj ne bi prišli med svoje ljudi v pošteno zabavo! Dosti je naše mladine, ki gre po zabavah med tuje ljudi, v tuje dvorane, kjer jih nihče ne pozna. Zato pridimo enkrat skupaj. Pokažimo se, da se zavedamo dolžnosti napram cerkvi in narodu. Pridimo in pokažimo, da smo ponosni na našo faro in našo novo cerkev in da smo pripravljeni tudi kaj storiti in žrtvovati, kadar se nas potrebuje. Torej na veselo svidenje v nedeljo večer v Grdinovi dvorani!

Zastopnik.

Cleveland (Collinwood), O.—

Kmalu nas bo zapustil predpustni čas. In da ne bo tako žalosten odšel od nas, smo sklenile članice Kluba Slovenskega doma, da priredimo veliko maske-radno veselico in sicer v soboto 25. februarja ob smih zvečer v Slovenskem domu na Holmes Ave.

Za maske imamo zelo lepe nagrade. Prvo dobi najpomembnejša, drugo najlepša in tretjo najgrša. Pa tudi druge bodo obdarovane, ker daril imamo čez 20. Vstopnina je zelo nizka in časa primerna — samo 25 centov. Godba Klun nam bo pa igrala vesele poskočnice. Kuharice, natakarike, sploh vse je že na delu, da se udeležencem kar najbolj postreže. Torej prosim splošno občinstvo, od blizu in daleč, da se kar v največjem številu udeležite te veselice, ker zabave bo dovolj za stare in mlade. F. S. članica kluba.

Kras naselbini

Človek čaka, premišljuje in odlaša, pa se dostikrat to izplača. Tako sta si predstavljala tudi dobro poznana Anton in Mary Malenšek, 1217 Norwood Rd., ki vodita mesnico zadnjih 14 let na tem prostoru s točno postrežbo in dobrim mesom, po jako zmernih cenah. Pokorajzila sta se in dala napraviti novo pročelje pri trgovini, ki je tako lepo narejen, da je v resnici v kras naselbini. Delo sta izvršila naša slovenska stavbenika John Mole in Matt Satkovič, ki sta pravkar tudi izgotovila novo poslopje za Ameriško Domovino. Vsako izboljšanje pri hiši je v olepšanje okolice, zato Mr. in Mrs. Malenšku čestitamo k napredku.

Opazovalec.

Skupne podružnice S. Ž. Z.

Drage sestre! Vsaki dan smo bližje naši konvenciji. Sve-tovala bi vam, da si zavijamo naše rokave in gremo prav skrbno na delo, da bo šla vsa stvar lepo naprej po naši začetni poti. Kot vam je bilo že sporočeno, so se za to zavzele tudi druge podružnice, da bomo skupaj delovale, kako nam bo mogoče lažje sprejeti naše delegatince. Zato smo pa sklenile, da skupno priredimo na pustno nedeljo veliko prireditev v Slovenskem domu na Holmes Ave. Bo to jako bogat program. Pa saj to si lahko sami mislite da bo, če se bosta sam kralj in kraljica ustavila tam, torej ne bo kar tako.

Na programu imamo veliko

Če verjamete al' pa ne.

V Kozjem rebro, ki je debelo uro oddaljen od vasi Blato, je živel kmet Srnjak, ki ga je pri

lepih stvari, zato vas pa prosim, drage sestre, da bi ne smela nobena izostati. Pripeljite vaše prijatelje in sosedo in tudi na mozičke ne smete pozabiti. Še posebej pa povabim naše sestre iz Barbertona, Loraina, Kenmore, Brooklyna, Warren. Mogoče se boste izgovarjale, da nimate avtomobila. Kar skupaj se zberite in naročite tisto mašino, ki se kliče bus, saj pravijo, da pohlevnih ovčic gre veliko v en hlev. Bodite brez skrbi, pripeljal vas bo prav pred dom, kjer bosta sam kralj in kraljica navzoča.

Se enkrat vas vabimo, da se udeležite, ker bomo jako vesele, da boste tudi ve navzoče pri tem velikem programu in s tem boste pokazale, da se zavedate sestrskosti zavednosti. Pridite od blizu in daleč in upam, da se gotovo vidimo in veselo praznujemo pustno nedeljo na 26. februarja. Sestrski pozdrav,

Frances Rupert.

SPRETNOST ANGLEŠKEGA KRVNIKA

Nedavni samomor angleškega krvnika je vzbudil zanimanje ne samo za njegovega naslednika, temveč tudi za krvniški posel, ki gotovo ni vreden zavdanja. Krvnik v Angliji mora biti temeljito podkován v svoji stroki in pred vsako usmrtnitvijo mora napraviti še zelo skrbno preizkušnjo. Poznati mora točno obsojenčovo težo, da lahko izbere dovolj trdno vrvo. Po usmrtnitvi pošljejo vrvo naravnost angleškemu kralju. Tik pred obesaanjem se mora še sam prepričati, ali je bila njegova izbira dobra. V noči pred usmrtnitvijo obesi na konic izbrane vrvi vrečo peska enake teže, kakor je obsojenec, in tako preizkusi vrvo, da bi ne doživel neprijetnega presenečenja, da bi se med obesaanjem pretrgala. Od trenutka, ko stopi obsojenec na pručico pod vešali, pa do njegove smrti, ne sme midniti več kakor 14 sekund. Krvnik mora torej opraviti svoj posel zelo hitro in spretno. Za mesto angleškega krvnika so se potegovale tudi mnoge ženske.

MOJ STOL ŠKRIPLJE . . .

Iznajdljivost ameriških gostilničarjev, ki hočejo kljub prepovedi nuditi svojim žejnim gostom pijače, je nad vse presenetljiva. Tako ni izbeglo očem policijskega uradnika 105. newyorškega policijskega okraja, da prihajajo iz izvestne gostilne sami pijanci. Če pa se je spravil nad preiskavo lokala, ni izšel nikoli nobene sumljive pijače. Vendar se je sleherni dan več pijancev prizibalo iz krčme. Nekega dne pa se je odpravil detektiv v zloglasno krčmo, sedel k mizi in si naročil brezalkoholno pijačo, kavo in jedila. Končno pa le zapazil, da si gostje po večkrat naroče druge stolce. "Gospod natakari, prinesite mi drug stol, ta škriplje . . ." Ta klic je šel od ust do ust. Tudi detektiv si je naročil drug stol. In zasledil je na svoje veliko začudenje, da so vse štiri noge votle, znotraj pa tiče ozke steklenice žganja. V krčmi ni danes seveda nobenega škripajočega stola več . . .

Kje dobijo revolverje?

Kmalu potem, ko je trgovina Sherman Stores Co., 6101 Euclid Ave., večraj dopolne odprla vrata za poslovanje, so vstopili štirje fantiči, vsi oboroženi z novimi in svetlimi revolverji. Ustrahovali so štiri pomočnike v trgovini in odnesli \$242. Kje dobijo ti banditi svoje revolverje?

vsej njegovi žilavosti nekega dne bolezen privezala na postelj, da je moral poklicati zdravnika iz trga. Zdravnik pride, ga temeljito preišče in sprašuje to in ono, med drugim tudi, če gre kaj na blato. Srnjak misli, da bi gospod doktor rad vedel, če je bil zadnje čase kaj v vasi Blato, pa takoj reče:

"Nak, gospod dohtar, na Blatu pa že nisem bil par tednov. Kako bom pa revež šel, ko se še premakniti ne morem."

Tedaj mu pa zdravnik reče: "Tukaj vam bo dal steklenico ricinovega olja. Še predno boste vsega porabili, boste že lahko šli na blato in rečem vam, da čim večkrat boste šli, prej boste ozdraveli."

Zdravnik odide, Srnjak se pa namaže po vsem telesu z ricinovim oljem. Prvi dan niso bolečine v želodcu nič ponehale, zato se drugi dan zopet namaže, potem se pa s skrajno silo spravi pokoncu, se obleče in krevsa v dve uro oddaljeno vasi Blato. Težko je šlo, ampak ker je zdravnik rekel, da mora iti, je stisnil zobe in na palico oprajoč se, srečno pride do imenovane vasi in krevsa zopet do mov. Drugi dan se zopet namaže z ricinovim oljem in zopet gre v Blato in sicer ta dan kar dvakrat, da bo prej zdrav. Tretji dan je šel celo trikrat tje in nazaj, a v želodcu se ni počutil nič boljše. Zato naroči hlapcu, naj gre po zdravnika. Ta pride in vpraša Srnjaka:

"No, oče, kako se kaj počutite? Ali ste šli kaj na blato?"

"Seveda sem šel, včeraj sem šel celo trikrat, dasi me je vzeelo skoro pet ur, kar bi drugače prehodil v dveh urah, pa me vseeno črviči v trebuhu, kot prej. In povem vam pa tole, da če nimate drugih zdravil, na Blato me tudi ni treba pošiljat, bom raje doma v postelji."

Jakšičev France, njegova Ančka in Lojzek Grdinatov, so odpeljali na Kubo, ali se bodo danes zvečer. France mi je zaupal, da gre na Kubo samo radi tega, da si bo enkrat kupil eno cigaro prav tam, kjer jih delajo. Mene in pa še par mojih prijateljev jako veseli, da ne bo par tednov Franceta v Clevelandu, bomo ta čas vsaj tudi drugi imeli kaj "čenča" dobit kak nikelj pri marjašu. Tisti, ki kadite cigare boste gotovo deležni odpustkov, ko pride Francelj nazaj. V tem oziru se pa meni ne more nič prikupiti, razen če bi se zmotil in bi prinesel pokusit, kakšnega prodajajo na Kubi. Slišal sem, da jako finega. Se reče, saj nič ne pravim, ampak take kole en mal namigljaj pa tudi nič ne škodi. Sitno pri tej stvari bi bilo samo to, ker Francelj razen kofeta ne pije nobene stvari, torej tudi ne bo mogel presoditi, kaj je dobro in kaj ni. To sem zapisal radi tega, ker že naprej vem, na kaj se bo France izgovarjal.

Prijatelj Janez je prišel oni dan precej zgodaj domov od marjaša. Bilo je prav na salaminsko mraz in Janez se je kar v dve gubi držal, ko se je počasi zmazal v kuhinjo. Pa se ni toliko držal v dve gubi radi mraza, ampak radi ljube ženice, ki je bila že pokoni in ravno zahtevala kuhala. Ker si je mislil, da bi bilo najbolje, ako on začne vsakanj pomenek, pohlevno reče:

"Ti, kaj se ti ne zdi, da je nekam mrzlo v hiši?"

"Saj vem, da je mrzlo, ampak če misliš, da te bom sprejemala z odprtimi rokama, kadar prideš zjutraj domov od marjaša in ti morda zavijala noge v gorke čunje in ti dajala na trebuh gorke obkladke, se pa motiš, fantiček!"

"No, no, saj nisem nič rekel." je hitel Janez, "saj bom šel zakuriti furnez, samo huda ne bo di. Saj mene nič ne zebe, ampak zate se bojim."

Sporne točke v 32. vardi so se poravnale v zadovoljstvo

Sporne točke, ki so že več mesecev grozile razcepiti demokratske politične aktivnosti v 32. vardi, so se poravnale v zadovoljnost vseh pri sestanku zastopnikov obeh strani v Rossmore Villa, 560 E. 185th St., predzadnjo nedeljo.

Citateljem tega lista je bilo znano, da je vladal nesporazum med Slovenskim demokratskim klubom 32. varde, in med klubom pod vodstvom Mr. Joseph Copenhagena.

Da se stvar izravna, je bilo sklenjeno, da se zbere 15 zastopnikov vsakega teh klubov pri Mr. F. J. Turku v Rossmore Villa. Mr. Turk je namreč sodnik Frank J. Lausche, da bo sodeloval kot nepristranski predsednik sestanka in ki bo dal nasvete.

Slovenski demokratski klub, pod vodstvom Mr. John Rožanca, ima okrog 70 članov. Redni demokratski klub 32. varde, pod vodstvom Mr. Joseph Copenhagena pa ima okrog 300 članov raznih narodnosti, v številu okrog 50 Slovencev. Mr. Copenhagen se je obrnil na to slovensko članstvo, da bi izgladili sporne točke in je iz teh imenoval 15 zastopnikov. Ker se vršil sestanek v prostorih Mr. Turka in ker je isti zelo zainteresiran v složnost Slovencev, je sodnik Lausche poklical najprej njega za govornika, ki naj oriše situacijo.

Tako nekako je Mr. Turk govoril: "Ta sestanek me spominja na nekega drugega, sličnega, ki se je vršil pred nekako 20. leti. Takrat so bili cleve-landski Slovenci razcepjeni v dve stranki, ena znana pod imenom "kozli," druga pod imenom "backi." Ti dve stranki sta se borili med seboj celih pet let, brat proti bratu, sestra proti sestri.

Tako daleč je prišlo, da je prišlo celo do dejanskih spopadov na cesti. Toda na tem se stanku, kjer so bili navzoči zastopniki obeh strank, po 24 od vsake strani, je bilo vse prijateljsko poravnano in od takrat so kazali Slovenci priznanje in predek. Kot posledica tega sporazumljenja je bila zidana šola sv. Vida, organizirana je bila banka, postavilo se je narodno domove in končno se je postavila nova krasna cerkev.

Torej iz tega lahko vsak izprevidi, da je v slogi moč. Ravno tisto velja za politično edinstvo. 90 odstotkov Slovencev je demokratov. Demokratska stranka je priznala lojalnost Slovencev s tem, da je imenovala enega naših sinov za sodnika. Storit moramo vse v naši moči, da ostanemo še 90 odstotkov demokratje. Ne smemo se pa zameriti demokratom drugih narodnosti, ker naš cilj je, da nekdo izvolimo Slovenca za predsednika iz 32. varde.

Priznani vodja, Joseph Copenhagen je bil obdolžen, da je proti Slovincem. Poglejmo, če kaže kako pristranost. Kot vardni vodja je do danes dobil natančno 103 dela pri mestni okrajni demokratski organizaciji. 34 teh del, to je eno tretjino, mu jih je bilo dano Slovincem, vključno trem Hrvatom.

V tej vardi je volilo za župana Millerja natančno 1.600 Slovencev. V vsej vardi imamo 15 odstotkov volivne moči, imamo pa 83 odstotkov del. To torej nikakor ne kaže pristranost vardnega vodje.

Mr. Copenhagen ima gotove dolžnosti napram demokratskim predstavnikom in ena teh dolžnosti je, da izvoli demokratskega councilmana za to vardo. Ako tega ne stori, je smatran slabim vardnim vodjem. Vardni vodja mora najti kandidata, ki bo zmogel dobiti 6.500 glasov, kar je polovica vseh glasov v vardi. Mr. Copenhagen je vseeno, če je Slovenec, Hrvat, Nemec ali Kitajec, dokler je demokrat in če bo dober council-

ljen. Potem bi se razblinila vsa demokratska zmagata, za katero smo se borili 17 let, v nič in noben bi ne imel dela.

To vam govorim kot Slovenec in prijatelj. Jaz sem z vami in vašim vardnim vodjem, Mr. Joseph Copenhagenom in vsi pa smo za demokratsko zmago. In ako bo ta zmaga pridobila Slovenec councilmansko mesto iz 32. varde, bo to naša zasluga, ker smo 90% demokratje."

Navzoči so Mr. Turku živahno pritrjevali in mu ploskali.

Prihodnji govornik je bil Mr. John Rožanc, ki je načelnik Slovenskega demokratskega kluba 32. varde. Razložil je vse sporne točke, ki obstoje med njim in med Mr. Joseph Copenhagenom. In bilo jih je precej. Ko je Mr. Rožanc končal, je govoril Mr. John Tomažič. V izbranih besedah je pozivljaval obe stranki, naj gresta skupno na delo in da naj vlada harmonija med voditelji klubov.

Oglasilo se je še več drugih govornikov obeh strank, ki so vsi izražali željo in poziv k skupnemu delovanju. Radi tega se je sklenilo, da imenuje Mr. Rožanc komitej petih oseb iz njegovega kluba, Mr. Copenhagen pa pet iz njegovega kluba. Sodnik Lausche je izjavil, da bo predsednik tega skupnega komiteja, ki naj se sestane v bližnji prihodnosti.

Nato je bila seja zaključena in vsak je bil vesel in zadovoljen nad uspehom. Zastopniki obeh klubov so še ostali po seji in se razgovarjali stvarne zadeve za našo bodočnost.

Poročevalec.

PRESEDNIKOVE HLAČE

Rojaka M. je doletela čast, da je bil izvoljen pri društvu za predsednika, kar je jako velika čast. Tudi naš M. je bil jako ponosen na to čast, najbolj pa njegova žena, ki je drugi dan hodila okrog svojih prijateljev in jih izpraševala, če so že slišale, da je njen "dedec" izvoljen za predsednika. In je govorila: "Oh, nikoli si nisem mislila kaj takega, da bi mojega dedca izvolili. No, saj ravno pri ta neumnih ni, samo bolj mevaž se je. Ampak ljudje že vedo, koga volijo in če ne bo kaj vedel, ga bom pa jaz podučila." Z največjo slastjo je uživala zavidanje prijateljev, ki se niso mogle ponasati s svojimi možmi, kakor se je ona.

Pri prvi društveni seji, kateri je predsedoval M., je bilo sklenjeno, da priredi društvo plesno veselico v korist društvene blagajne in v razvedrilno ter za novo članov in vsakogar, ki se veseli udeležiti. Izvoljen je bil pripravljalni odbor, na čelu katerega je stal, seveda, predsednik. Ta je imel za par tednov polne roke dela in skrbi. Pa to bi se še vse prestalo, če se ne bi moral pripravljati za govor, s katerim naj bi pozdravil navzoče in otvoril veselico. Govor mu je zložila njegova žena in katerega naj se on nauči. Vsa večer je moral naglas učiti se govora in žena, hčerka in tašča, ki so pomnile posodo, so ga poslušale in mu popravljale besede, da jih je prav postavljaj. Če se mu je kje zaletelo in je napek povedal, je moral vse od kraja začeti. Do sobote pred veselico je šlo že precej dobro in žena mu je rekla, če bo pred veselico spil par kozarec ohajčana, mu bo šlo prav gladko.

Toda žena se spomni v soboto še na nekaj drugega, namreč, da ima njen mož bolj slabe hlače. Za vse bi se se porabile, ampak za na plesno veselico in ko bo moral še stopiti na oder, nak, za to so bile pa že preveč oguljene in preveč svetle po kolenih in stegnih. Lepo je, če se čevlji svetijo, ampak hlače se pa ne smejo.

"Tako se odpravi, da greva v trgovino, dokler je še odprto," mu pravi žena. "Da ne bodo ljudje rekli: hišo ima plačano, denar na banki in vsak dan dela, društveni predsednik je, pa pride v takih hlačah." "Stinži" je, budo rekli, ali pa ga ima baba tak v strahu, da ji mora dati ves denar in budo potem še mene obirali." Tako ga je lepo učila njegova skrbna žena.

Trgovino so nameravali ravno zapreti, ker je bilo že pozno zvečer, ko prideta tje. Žena, ki je imela glavno besedo, mu izbere lepo črno obleko. Ko je pome- ril suknjič, mu je bil čisto prav, kot bi bil vlit. Samo hlače so mu bile za nekaj palcev predolge. V trgovini bi mu jih brezplačno popravili, toda delavci so že šli domov. "O, nič zato," pravi žena, "saj smo tri ženske pri hiši in na šivanko se tudi razumemo, bomo že popravile hlače, da bodo prav!" Žena plača za obleko in zadovoljna odideta domov.

Prišedi domov, mož še enkrat pome- ri novo obleko in se zadovoljno ogleduje v zrcalu. Ženske pa stopicajo okrog njega in modrujejo, koliko bo treba hlače odrezati, da mu bodo prav.

"Sedaj ravno nimam časa, ker moram v dvorano," pravi žena, "ampak ko pridem domov, bom hlače lepo odrezala in zarobila, da bi jih niti izurjen krojač bolje ne napravil." To reši, žena odide. Mož se potem obrne do tašče, da bi mu ona odrezala in zarobila hlače, ker se je bal, da bo žena pozabila. Tašča se pa izgovarja, da gre v cerkev in ne utegne. Obupan se obrne sedaj do hčerke, ki se je tudi nekoliko razumela na tako stvar, toda ta mu pove, da mora nemudoma k prijateljici. Ampak ko pride nazaj, mu bo pa to rada storila.

Naš predsednik je ostal sam doma in robantil nad ženskami, ki so tri v hiši, kadar jih pa človek potrebuje, ni pa nobene. Jezil se je nad predsedništvom, nad veselico in nad krojača, ki je ustvaril predolge hlače. Da si nekoliko poplakne jezo, gre v klet po kvort ohajčana. Ta mu vdahne srečno misel v glavo, da bi se kar sam spravil nad hlače in jih odrezal, saj to ne more biti tako težko delo. Kdo bo čakal na ženske in se nanje zanašal. In res, hlače lepo odreže za dva palca, jih lepo zarobi in zlika, da se ni prav nič poznalo.

Potem pa odide k društvenemu tajniku, kjer je imel pripravljalni odbor sejo, da se še ukrene, kar je potrebnega za veselico. Hlače je pa lepo položil na mizo, da se bo likanje dobro uleglo.

Prva pride domov tašča. Ko vidi na mizi hlače, pravi: "Oh, nobena mu ni hlače odrezala. Saj vidim, da če jih ne bom jaz, mu jih ne bo nihče. Le kakšen je ta svet, da ne more biti zvečer doma." Godrnja se si poišče načrtne in se loti hlače. Za dva palca jih odreže in lepo zarobi ter zlika. Potem jih položi na mizo in gre spat.

Okrog desetih je bila pa tudi že žena doma. Ko vidi hlače na mizi, se takoj spomni svoje obljube in hitro se spravi k delu. Odreže hlače za dva palca, jih lepo zarobi in zlika ter položi na mizo. Zadovoljena gre k počitku, vselej se že naprej, kako se bo njen mož drugi dan postavil na veselici v novi obleki.

Okrog polnoči pride tudi hčerka domov in ko vidi hlače, pravi: "Oh, atu moram hlače odrezati, kakor sem obljubila, da se ne bo jutri jezil name. Bom pa jutraj malo dlje poležala." In vsede se, odreže hlače za dva palca, jih mojstrsko zarobi in zlika, potem jih pa dene na mizo in gre spat.

Naš predsednik je dolgo zboroval in ker so zborovanje zaključili tudi z ohajčanom, je bil že jutraj nekoliko okajen, ko je vstal. Hitro se obleče v novo obleko, pa kako se začudi, ko vidi, da mu sežejo hlače komaj do kolen. Če mu bi bile postale okrog pasu preozke, ki se ne čudil, ampak da bi čez noč toliko zrastle, to mu pa ne gre v glavo. Natančno se je spominjal, da jih je odrezal samo za dva palca, sedaj so se pa toliko skrcile.

"Hej, stara!" pokliče ženo, "poglej no moje hlače." Žena prihiči in ko vidi moža v novih hlačah, ki so mu segle samo do kolen, se začne na ves glas smejeti, tako žalostna figura je bil mož v hlačah. Potem se je pa začelo izpraševanje in odgovarjanje in konec tega je bil, da predsednik ni imel otvoritvene govora in tudi na veselico ni šel, ampak se ga je natreskal na vso jezo doma v kleti in po petem kvortu udaril po mizi in zadržal, da z "babami" je križ na svetu.

MESTNE VESTI

Prijazno vabilo

Prihodnja nedelja je predpu- stna nedelja, 26. februarja, in združena društva fare sv. Vida priredijo na to nedeljo veliko plesno veselico in domačo zabavo v Grdinovi dvorani. Dolg, nenavadno dolg bo letos 40-dnevni post, zato se vam bo nudila prilika, da se v nedeljo prej razvedrite, obenem pa tudi pomagate novi cerkvi. Da bo plesna zabava toliko bolj prijetna, bodo nastopili Hojerjevi fantje, ki znajo igrati. Vstopnina je prav malenkostna, toda če vas veliko pride, se bo že precej poznalo v blagajni. Če danes ste vsi pri- jazno povabljeni.

Kompromis o elektriki

Pred petimi tedni je župan Miller sponsoval 20 procentno znižanje cen za elektriko, ki jo oddaja Cleveland Electric Co. Kompanija je bila pri volji ta- koj znižati cene, ako dobi po- godbo za 10 let. Pa se je mest- na zbornica zoperstavila, češ, da bi bila pogodba za pet let dovolj dobra. Kompanija ni pristala v to, naka je župan posredoval in bo kompanija pri volji vzeti pogodbo za šest let in pol. Ako bi se takoj znižale cene, kot je župan nasvetoval, bi si prihrani- li odjemalci elektrike v petih tednih še najmanj \$200.000.

Morilec obsojen

Peter Hansinger, 23 let star, ki je 2. novembra ustreliš pri ro- paskem napadu grocerista Ma- thias Schaserja, je bil preteklo soboto spoznan od porote kri- vim umora in obsojen v dosmr- to ječo.

MILO URBAN:

ŽIVI BIČ

Roman

"Zakaj?"

"Ne vem," je odgovoril.

Takrat se je zavedel, da laže, toda v pusti, svetli sobi govo- rili o motnih nočeh, polnih uši, o zausničah, o blatu, o žgocji jezbi na pobočju, se mu je zde- lo nesmiselno, da celo nemogo- če. Čutil je, da bi povedel ne- kaj, kar ne bi imelo ne glave ne repa, kako strašno nepri- merno šalo, izmišljeno od ne- znanega povzročitelja, ki bi se ji ti čisti suhi gospodje samo zasmajali. Dalje pa je bilo to- tako dolgo in zapleteno, da se je bal, da bi mu ne zmanjkalo besed. Zato je rajši skomiz- gnil z rameni in dejal:

"Ne vem."

Te besede se je ustrašil. Čuj, ubil je človeka, pa ne ve za- kaj! ... Ne ve, zakaj je raz- česnil svojemu predstojniku gla- vo. Toda pobočje se je znova napelo pred njim, sivi zavoji so se zopet zavrteli in Ilčik si je razložil, da se je četnik Rona sam ubil. On je bil samo pred- met, ki je namesto Rone dvig- nil lopato in se pognal ...

To je Ilčika pomirilo: ni mu bilo žal, kar se je zgodilo. Vse je bilo nekako preračunjeno jas- na posledica, na kateri se ni da- lo spremeniti niti črtice. Prav tako bi bil ubil steklega psa, ki bi se zakadil vanj, prav tako bi bil razčesnil glavo vsakemu, ki bi brez povoda dvignil roko nanj. Bilo mu je tako naravno kakor solcu, da sveti, kakor zemlji, da požene spomladi tr- avo. Zakoni? Kakšni zakoni? Kdo je opravičeval ali kdo je kaznoval Ronova dejanja. Do- sti so se pritoževali. Posledica pa? Smejali so se jim.

Tako naj pogine vsakdo, ki živeč svoje življenje ne zna spo- štovati življenja drugih, ki iz- rablja nemoč drugih zato, da bi jim grenil njihove dni. Naj ga peljejo na smetišče in naj ga javno pobijejo kakor psa.

Zob za zob, oko za oko.

Čutil je, da ta zakon preži tudi nanj, toda Ilčik ni našel v njem nič groznega. Bila je to železna nujnost, strela v oblaki- h, pred katero bežati bi bilo zastoj. Kdor je ubil, je tudi sebe obsodil na smrt, odhajajoč v okrvavljeno roko v temo po- gina. Za življenje ga niso vla- čili po zaporih in ko se je po- koril za svojo krivdo, niso kri- čali otroci za njim 'ubijavec, ubijavec ...' da bi bilo zado- ščeno kršenemu načelu člove- škega dostojanstva. Odšel je in z njegovim odhodom je bil izžgan tur, ki se je naredil na telesu človeštva.

Ponoči je prevzela Ilčika brezbriznost. Razne žive pred- stave so izginile iz njegove za- vesti in objela ga je praznosta, ki je pritiskala z vseh strani. Začela ga je mučiti tišina. Ko- raki, ki so se oglašali tu pa tam po hodniku, so zveneli, ka- kor bi jih meril kdo v železnih škornjih: bobneli so po praz- nih kotih z vsemi otenki od- daljevanja ali približevanja, do- kler niso popolnoma umolkni. Z njimi se je izgubil živ, ne- znan človek, morda z nečim v roki ali z živčkom v zobeh.

Skrozi okno ni bilo mogoče nič videti. Vdilo je neke pre- streh in se zabodlo v vesoljstvo.

Ko je zagledal kos modrega neba, se je spomnil Rastoka, ki so bile strašno daleč kakor bi ležale za morjem. 'Kaj dela ma- ti?' je pomislil. 'Kdo ve?' ...

Jesen. Pospravili so že, mogo- če se ukvarja z lanom. Lani je še on vozil v močilnice. Bilo je to jutraj in Hanka Be- lanovic mu je pomagala. Ko mu je podajala lan, jo je pri- jel in poljubil. Imel jo je rad ...

Toliko radosti, toliko ginje-

nja je bilo v tem malem doživ- ljanju, da je Ilčik skoraj pozabil na zapor. Spomnil se je jesen- skih večerov, ko je pod vpli- vom oglašajočega se fantovst- va začel pohajati pod okna, po- stajati z dekleti in ljubiti s smelimi besedami. Prsi so se napele, mišice pod kožo so drh- tele od žgočega ognja. Človek skoraj ni vedel, kaj bi počel v teh širokih in dolgih nočeh.

Škripanje vrat ga je zbudilo k zavesti. Vojak mu je prine- sel obed in brez besed odšel z nerodnim glasnim vojaškim ko- rakom. Ilčik se je začel sramo- vati misli, ki so mu napolnile dušo s trpkostjo in jo nagibale preveč k nepotrebnemu kesu. Čemu se kesati? Zgodilo se je! Drevo je padlo in kdo ga bo dvignil in mu popravil kore- nine?

Nihče.

Zgodilo se je! In ker se je zgodilo, se ne da narediti, da bi bilo nestorjeno.

Da! ...

Vse je zmešano; brez zveze, neumno kakor knjiga, kateri iz- trgajo začetek in konec. Sme- lo se je ubijati, a se vendar ni smelo. Če bi bil Ilčik šel in če bi bil namesto Rone pobil sto- tisoč Rusov, čeprav samo z lo- pato, bi bil postal junak, ponos domovine. Postavili bi mu bili spomenik.

Take misli so mučile Ilčika; negotove, nejasne in neizrazne so se zbirale v ogromno krivdo, ki je preganjala stotisoče nje- mu podobnih, revnih, majhnih ljudi. Niso se mogli zavarova- ti proti njej, ker so obstajali za- nje zakoni, zapori in na isoče učiteljev, ki so jih učili, naj lju- bijo svoj jarem. Bili so tako neumni, da niso znali ljubiti ni- ti onih, ki so jih zaslužnjevali. Zato so jih morali ljubezni učiti.

Nekega dne je Ilčik dobil od matere pismo. Hotel ji je od- govoriti, pa mu niso dovolili.

"Naj le," si je mislil.

Za vse je bil brezbrizen. Dne- vi so prihajali in tonili v uma- zano poltemo celice, toda nje- gov tek ni zanimal. V težkih dolgih nočeh so mu možgani otrpnili, odreveneli; niso se ho- teli gibati. Omejil se je samo na pozornost za slučajne reči: na glasni korak, na škripanje vrat in na ozko dvorišče, kamor so ga vodili na sprehod. Le bolehen grm španskega bezga na sredi je vzbudil v njem da- ljen jase spomin na Piljsko in ga mučil vso noč.

Potem so ga nekega jasne- ga septembreskega dne odpe- ljali v spremstvu dveh voja- kov nekam na jug in ga teden dni kasneje obsodili na smrt na vislicah. To sodbo pa so spremenili čez nekaj dni po ne- kaj milosti v smrt z ustrelit- vijo.

Eno in dvajsetega septembra so pripeljali Stefana Ilčika iz zapora. Bil je krasen jesenski dan: na vselem, modrem ne- besnem oboku, pod katerim so se predmeti jasno očrtavali, se je dvigalo belo solnce. Leže- če sence so imele obliko mo- drih osti, hiše so se topile v svetlobi; koti sten in pomolov so viseli drug čez drugega in dobivali podobo groteskni- h prekućevanj razposajenih otrok. Mostovi so se vzpeli čez čisto in poglodelno, kakor potečče eno- stavno reko; visoki dimniki so se razbegavali po obzorju. V jasnem ozračju, polnem barev, so se lovili glasovi in se spajali v močno vretje, ki je pričalo o tisočih ljudskih bitij, zatoplje- nih v svoje delo.

(Dalje prihodnjič.)

Oglasi v tem listu imajo vedno uspeh!

MALI OGLASI

Rad bi zvedel

za farmarja, ki bi zamenjal far- mo ali pa če se farma dobi v rent. Zglasiti se je na 1014 E. 66th Place. (Feb.16.18.21.)

SUKNJE! SUKNJE!

Pred par dnevi smo po- ročali, da smo dobili veliko zalogo zimskih sukenj iz tovarne prav poceni. Po- ročati vam moramo, da smo tiste suknje skoro vse razprodali v par dneh, za- to smo sedaj zopet dobili novo zalogo novih zimskih sukenj, katere bomo pro- dajali še ceneje. Dobili smo jih vseh mer, tudi največje. Zato ne odlašajte in pridite po suknjo takoj, da jih ne zmanjka. Po taki ceni še niste kupili suknjo, to vam lahko rečemo. Saj je znano, da pri nas ne gleda- mo na velike dobičke, am- pak pred vsem gledamo na to, da ženskam ustrezemo z dobrim blagom in nizkimi cenami.

Pa ne samo suknje, na razprodaji je tudi drugo blago, kot židane obleke, obleke za vsak dan in dru- ge stvari. Vse je sedaj ta- ko znižano v ceni, da je res kar neverjetno. Mi samo pravimo: pridite in se na lastne oči prepričajte!

ANTON ANŽLOVAR

vogal 62. ceste in
St. Clair Ave.

**BLUE DIAMOND
PREMOG
\$6.00 tona,
dostavljeno na vaš dom
L. R. Miller Fuel Co.
1007 E. 61st St.
ENDicott 1030**

(44)

**POSEBNOSTI ZA SREDO
DOPOLDNE!**

Špeh in salo 5½c

Sveža jajca, doz 14c

Sveža rebra, 2 ft. 15c

Ledice, srca in jetra,

2 funta za 15c

Suhi špeh, ft. samo ... 10c

Se vljudno priporočamo

za naročila slovenskim go-

spodinjam.

MATT KRIZMAN

6220 St. Clair Ave.

1132 E. 71st St.

Pozor!

Obleke na knjige! Nazna- njam vsem mojim prijateljem in znanec, da so sedaj obleke zelo poceni. Po najnižji mogo- či ceni je sedaj mogoče dobiti obleko, izdelano po meri. Nare- dim vam obleko tudi na knjige International posojilnice. Prine- site knjige s seboj. Moje delo je garancirano. Se priporočam.

Louis Srpán,
slovenski krojač
17822 Marcella Rd.
(fe-18., 21., 23)

Mlinarjevi

Za "Ameriško Domovino" prestavil M. U.

Petelin je zapel baš pod oknom in Lucija je videla, kako je podil kokoši. Šla je v kuhinjo ter podtakniti ogenj. Nato je pristavila prižganko in tudi pripravila, kar je bilo treba za teleta. Pogledala je na uro: Sedaj je sam v mlinu! Omišila pa si je izgovora, nad katerim se je morala sama čuti. Za Teklo je treba obkladkov od docela svežih otrobi.

V nje razočaranje je še vedno bil v mlinu prvi pomočnik. Zakričala mu je svojo željo v uho. Prav resnično je pomiloval ubogo bolnico, a Luciji se vidi, da ni spala. "Okoli oči taka kakršen sem jaz, kadar v gostilni prečepim noč!"

Dal ji je otrobi, ki so baš prihajali izpod kamna. Medtem je pricapljal v mlin tudi Martin in si pustil zadevo povedati. "I, jaz pa vem za nekaj boljsega!" je vzklil. "Potak sem se zakasnil. Le lezi, čakaj!" Nato onemu: "Tako in bom že jaz vse poskrbel. Najboljše sredstvo so ržene otrobi!"

Stari hlapec je odšel. "O, ti — sedaj — naj pride, kar hoče... priti mora vendarle... še se hočeva imeti dobro!"

Vrgla se je v njegov objem, prvič brez obotavljanja in strahu, kakor da se je ves svet okoli nje pogreznil, a da je on nje edino oporišče: zemlja in nebo.

"Tako sem si želela k tebi, zakaj nisi prišel? Trkala sem na tvoja vrata in sem hotela na kaščo. O, ti, radi tebe sem lagala, a sedaj mi je že vseeno. Vendar pa te moram imeti. — Tako sama sem spala!"

"Sedaj si končno ljubka in misliš tako, kakor mora biti: Ti in jaz! Kakor divjačina med lovci sva in sladke urice morava — ti, če si bova le drug drugemu stala ob strani, se opirala!"

"Za sedaj še pozor... No, coj se bove menjali. Jaz bom čuvala do polnoči! Potem pa Apolonija. Od polnoči naprej bom smela spati!"

Hitela je v kuhinjo, poskrbela za prekipevalce lonce, odprla vrata in okna ter pristavila tudi mleko.

Apolonija je prišla doli po vode in brisač. Nenadoma je vprašala: "Kako da si tako bela? Pogled predpasnik!"

Lucija se je smejala: "V kovačnici bi se nihče ne čutil, če bi bila črna. Rženih otrob sem šla iskat. Čula sem, da so najboljše sredstvo za obkladke."

Tri dni ste morali Apolonija in Lucija zamenoma čuvati, po osemih dneh se je Tekla zopet preselila v svojo kamro.

Nekaj časa je še opazovala strogo in nezaupno. Nato pa si je dejala: Vendar nisem zama toliko prestala. Že sta izlečena te norosti. Bil pa je skrajni čas. Postala je zopet sestri prijazna in zopet ste bili nerazdružljivi. Ganilo jo je, kako hvaležno se ji je Lucija izkazovala za molk. Da ji dokaže, kako ji zaupa, je Tekla česče uredila tako, da je šla v Apolonijo v cerkev. Lucija pa se je vedno delala, kakor bi hotela to preprečiti. Nekega dne

ste videle, kako je mlad pes vlekel čevlji, vrgel ga v zrak, a nato zasidil vanj ostre zobe. Tekla pa se je takoj okrenila v drugo smer. Star copat! Bil je tisti, ki ga je bila tiste marčne nedelje izgubila.

"Tekla," je pričela nekega jutra, ko ste šle v vas, Lucija. "V resnici sve medve zapostavljeni. Apolonija je hodila v meščansko šolo, nama pa ni bila dana prilika. Pa saj je v mestu mnogo gospodinjskih šol. Hotela bi se vendarle nečesa boljsega izučiti. Sosedova Berta se kaj postavlja s svojim znanjem. Človeka je kar sram, kadar pride v nje družbo. Ti si starejša. Ko bi ti smela iti to jesen, potem bi si jaz morebiti tudi izposila za drugo zim. Ti imaš predpravo!"

Tekla jo je pogledala začudeno in nekoliko tudi dvomeče. Lucija je vedela, kaj misli. "Ako mi ne zaupaš, govori z Apolonijo. Jaz bi se lahko preselila v njeno kamro in veš, kadar mora ona enkrat paziti, potem nikdar ne zatise očesa."

"Mislim, da si bom našla brez šole kakega; upam vsaj, da sem ga že našla. In najraje ne bi več čakala. Ko bi le hotel oče odmakniti. Radi mene — jaz ti ne bom v napoto. Pa pojdi ti v mesto!"

Mlinar je sedel, potem ko je parkrat šel po dvorišču in vsakogar, ki ga je srečal nahlulil, h kosilu. Najprej je pohladil svoj žolč s krepkim požirkom iz vrča, nato je grajal jed: "Apolonija kuha tako: enkrat, kakor da sploh ne bi poznala soli, drugič pa, kakor bi zajemala vodo iz Mrtvega morja, sama pa je z ocom prepojena. Vede pa je tudi niste več šolariki. Tekla, ti bi že morala k ognjišču. Ampak seveda, ona vaju lahko strpi samo tedaj, kadar ste pred njo na kolenih."

"O, oče," se je vmešala Tekla. "Saj ste vi, ki psujete, če le katera izmed naju dveh mleko zavre. Pri naju ne manjka samo soli, pač pa je vse narobe. Seveda! Lucija bi šla rada v mesto, kuhanja se učiti! Medve sve preneumni, Apolonija pa prepaletna."

"V mesto hoče? Oho, ali je že vprašala Apolonijo?" "Ne, niti vas še ne!" "Mene vprašate potem, kadar ste že vse vprašali! Jaz sem nič v tej hiši!"

Lucija mu je položila roko okoli vratu in se mu lizala: "Ampak, očka, danes pa ste pojedli kosmato mačko. Ko bi vam mogla pomagati, bi vam rada. Ali bi pomagalo božanje?"

Mlinar jo je sicer sunil in jo zmerjal: "Koza ti!" Vendar pa je bila njegova volja vstopavljena. Dražil je Lucijo: "Seveda po mestno bi se rada česala, kaj? Tekla pa seveda misli, da zna ona tako kuhati, da ji bo možiček solatice kar sveže iz roke papcal!... Ena že sme iti stran! En košček sladkorja pa potrebujem doma pri tem našem octovem sodu!"

V majniku ste šli dekleti česče skupaj k znamenju. Bilo je sveže pobeljeno in dobilo je tudi novo streho. V omreženi vdolbini je stala Mati Božja z dete-

tom — pravadna soha, so se hvallili, o kateri ne more nihče povedati, kdaj je bila tjakaj postavljena. Vsaj težka krona na glavi Matere je bila že povešana na stran, ona pa je bila še vedno brez sledu starosti in se je tako nežno in ljubko smehljala detetu. Vsa ograja je bila napolnjena cvetlice, a v dveh lončkih na deščici so bili šopki svežih poljskih cvetk. Sestri ste poklekli kakor vsak dan in pri nesli tudi Apolonijine pozdrave, kajti Apolonija je danes imela svoj veliki dan: od ranega jutra je imela opraviti z odjemalci, živino prodajala in končno jo je še oče pozval k računom, ki se niso ujemali. Tekla je bila nekoliko prešerna, kajti večer je bil kakor prijetna kopel, črčki so svirali in zvezdice so zlatile v mrz se potapljačo dolino, iz katere so še vedno zibale svoje glavice cvetke. Smehljaje se je dejala: "Moliti morave, da se tudi njej ne bi račun ujemali, sicer ne bo imel kmalu pred njo niti ljubi Bog prav."

Tudi Lucija se je nasmehnila, a nenadoma se je zgrudila na klečalnik ter jo je onesveščeno prestregla na smrt prestrašena Tekla. Tekla je sedla na tla in si jo položila v naročje. Ker si ni mogla pomagati drugače, je segla po rosnih travah ter z njo močila sestri sence in čelo. Lucija se je kaj kmalu zavedla. Bila je še bleđa, a očitno se je komaj zavedala onega, kar se je bilo zgodilo.

"Ali sem padla?" je vprašala, se začudeno ogledovala in si popravljal lase. "Ti — onesvestila si se!" "O, že zjutraj mi je bilo tako čudno. Šumelo mi je po ušesih in nekaj mi je stiskalo sence. Ampak da bi se onesvestila — saj je bilo poprej samo tako soparno in, da, tako soparno!"

"Ne, mrzlo je, še slana bi utegnila biti. Oče trdi, da bo jutri že zopet vasa pomlad izginila." "Taka neumnost," se je jezila Lucija. "Saj mi je zopet tako, da bi šla lahko na svete Višarje. Mislim, da sem zaspala. Ne smem Apolonije plašiti. Nikar ji ne povej, sicer se bom morala zopet podvreči zdravljenju: janežek, tavžentroža in košutnik!"

Doma pa, ko je Tekla zaspala, je Lucija sedla v posteljo, položila si roko na telo, sedela in poslušala in zdela se ji je, da čuje, kako bije telesu še drugo srce. V obupu je planila iz postelje k odprtem oknu. Strupeno mrzel zrak je prihajal v kamro, na bledem, jasnem nebu je vstajal kakor čarovnik, mesec. Lucija je pogledala doli in tedaj se je spomnila besede: Smrt mora biti v ljubezni. Sklonila se je preko okna in videla belo streho. Trepetaje in zbrovajoče se se je okrenila. Sestra je spala, zvit kakor mačica. Prisluskovala je njenemu mirnemu dihanju: Lagala sem ti in te varala. Od tiste ure dalje sem lagala in varala kakor sam hudič! Da, nisem bila več neumna. Ampak ti si bila neumna, Tekla, in Apolonija tudi. In hranila bi vaju bila s truplom, ravno tako kakor sem vaju z lažmi in hišo bi bila zažgala in Kristusa prodala in izdala, ko bi me hotele zadržati. O, tamkaj — čarovnica me je zalezovala! Pač moram. Meni je urečeno. Saj ne more biti drugače, kajti vse sem kakor v snu morala. Apolonija, ti bi bila tudi morala, ko bi bil Martin hotel tebi tako. O, obsejena sem... sveta Devica, kak pa je ta Martin... kako mu je le moglo uspeti! Vrgla se je na posteljo, zagrizla se z zobmi v vzglavje ter zadušila

jok, ko je videla, da se je Tekla zganila. "Lagati, lagati, naprej in naprej," je ihtela.

Druga dne je nosila glavo visoko in bila tako vesela, da je oče dejal: "Veseliš se, ker pojdeš iz tega krapovskega ribnjaka. Videla boš, da te bo vsakdo imenoval v mestu 'princeso.'" Čutila se je tako prosto, kakor da je brstek v nje telesu resnično zamrl, kakor je zamrlo vse zgodnje cvetje na hrushkah in janelah. Apolonija je jokala v sadovnjaku od drevesa do drevesa. Oče se je smejal: "Krljli so ji pomrznili in pa sladki mošt — vse je bila že izračunala!" V resnici pa so se nje usmilile vse cvetke, ki so še večeraj tako veselo gledale solncece.

V Luciji je bilo še par tednov tako: obup in upanje, zopet obup in veselo zaupanje. Končno pa so bila znamenja nezmotljiva in je pričela pomisljati, kako bi lahko lagala do konca. A le vedno je videvala pred seboj strme stene.

ENAJSTO POGLAVJE

Nekle polnetne nedelje je bilo ozračje soparno. Čebele so brenčale jezno. Zemlja je pokala in detelja je pobešala okoli poldne svoje rožnate cvetje. Lucija se je žurila, da pojde popoldne sama v cerkev, ob bregu pa je zavila na stran in prišla v območje bajerja, kjer bi se sedaj lahko vile nemoteno podile. Le Martin, ki je očitno izhajal od gozdnih bitij, je sam sedel na vrbi ter piskal na orglice. Nenadoma se ji je zdela ta godba zasmeh, a tudi je utila proti njemu — samemu ta trenutek nek odpor, tako da bi ga bila raje praskala in bila, nego pa poljubila. Tako ji je bilo sedaj marsikatero uro, kadar je mislila nanj. Ko pa ga je videla tako samcatega in žalostnega sedeti, se je v njej zganila ljubezen in sožitje do njega, saj je moral radi nje toliko trpeti.

Sedla je k njemu, se nenadoma naslonila na njegovo ramo in zaihtela: "Pač, tako je... na dan bo prišlo... in kaj potem, Martin, kaj storiva — tako sem obupana!"

Prenehal je piskati, vstal in jo gledal tako, da si je ona skušala z rokama prikriti telo in se sklonila. Dejal je: "Ne tako; ne sramuj se pred menoj, kajti oče mora biti vesel, kadar mu pokažejo sina."

"Vidiš, tako se pričinja! Ti me začenaš zasmehovati, a oni drugi, da, oni se tudi že vesele, fantje na vasi, ki jih radi tebe nisem pogledala, klepetulje, onjemalci vse naokrog, vsi se bodo veselili!"

Lica so ji pordečela, svetle oči so ga jezno gledale. Strgala si je ruto z glave in nenadoma je postala jezna. "Seveda, oče in Apolonija bosta tudi imela svoje veselje — kajne, ti, kaj strmiš sedaj kakor zajec iz ponve?" "Lucija," je dejal preplašen, "ali je to govorica, vredna raja? Saj je bil raj, tedaj lahko tudi ostane!"

"Tako? Radovedna sem," je zasmehovala.

"Ali si že vse pozabila? Saj imava najino kočjo in otrok bo spravljen tamkaj, dokler ti ne postavim večje. Ali si nisem dovoljkrat povedal: Srčka bom urezal v polkne, jelenje roge postavim nad vrata. Oče nama bo daroval bajer, saj njemu itak ni vreden ničesar. Jaz pa bom iz njega napravil zlatokop. Lepše obleke boš imela nego Apolonija. Le pridi z menoj, videla boš, kako gnezdece sem pripravil, prave perjanice. Saj je dovolj divjih rac. A jaz sem tvoj

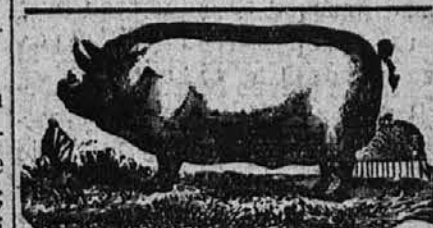
divji lovec, ribič. Vem, kako se vsi vesele. Tako da bodo mene z bičem naglali, a tebe ne bodo več pustili v cerkveno klop. Mi dva pa se bova zatekla, kadar bo sila, v plavajočo hišo. Potajila se bova, ako hočeš, dokler se ne bova nekega dne vrnila kakor koklja, s čredo zlatih otročikov. In če bo hotel, bo lahko prišel župnik ter naju blagoslovil. Videla boš, ali ti nisem tako dejal, govoril ti na srce?"

"Govoril si mi, a jaz sem te poslušala, kakor se pač v zaljubljenosti poslušam norčije. Pa vendar nisi resno..."

"Zakaj ne bi resno? Ljubi zaklad moj, pomisli, da je to edina pot iz sramote. Ako pojdeš nazaj domov v mlin, boš propadla dekle, šibka norica. Če pa ostaneš pri meni, kadar se ne bo dalo več prikriti, tedaj boš gozdna vila, govorili bodo o naju v vsem okraju in postala bova slavna. Pogajala se bova z očetom in udati se bo moral; ako ne bo hotel vojne: Vsi bodo potegnili z nama. In dal nama bo bajer in — Lucija, skupaj bova smela ostati. Zibati najine otroke, skupaj, ne več kot preplašena zverjad, pač pa blažena, stran ob strani, a jaz sem prisegel, da te storim princeso. Jaz sem tak, kakršni so bili v pravadnih časih, o katerih sem čital."

Nestrpno se je zganila. "Nehaj vendar, Martin, saj sedaj ni več čas ljubimkanja, ko je najneumnejša stvarica blaženstvo. Ali sam veruješ, kar govoriš? Jaz nisem nikdar verovala, niti mislila, da bi morala verovati! Ne — tako mogočna ni vila, da bi naju čuvala. Ako nas ne bodo mogli sami spraviti preko, pošljejo orožnike!"

Martin jo je prijel in stresel. "Tedaj ti nočeš," je zahropel po dolgem odmoru in je čelo pozabil strsti svoj koder. Tako tiho je postalo, da se je spustil na vodno gladino par divjih rac. Nad gozdom so se pokazali prvi oblaki nevihte, bičevje se je sklanjalo drugo k drugemu in si najbrž šepetalo o bližajočih se silah. Sedaj je dvignil glavo in

Debeli prešiči naravnost z dežele

Vseh velikosti, živi ali osnaženi, predstavljeni od mesta in jih pripeljem kamor želite. Meso v kosih, šunkah, plečeta, loins in vse druge stvari se dobe vsak turek in petek, kolikoma pa vsak ponedeljek in četrtek. Pridite in izberite si sami.

H. F. HEINZ

Vine St., Willoughby, O.
Tel. Wickliffe 110-J-2

LED IN PREMOG

TOČNA POSTREŽBA
JOSEPH KERN
SLOVENSKI RAZVABALCO
LEDU IN PREMOGU
1194 E. 167th St.
Pohitite! KEMORE 4391

SELITEV

John Oblak
1161 E. 61st St.
Tel. Henderson 2730
(Wed. Fri.)

Dr. A. L. Garbas

SLOVENSKI
ZOBODRAVNIK
6411 St. Clair Ave.
v Slov. Nar. Domu
soba št. 10
Tel. Henderson 0919

pogledal Lucijo, ki je še vedno slonela uprta z obema rokama v deblu ter molčala. Okoli ust se mu je razlil smeh. Dejal je počasi: "Potem nama preostaja samo še ena hiša, lepša, neskončno lepša. Ta pa je tako težko pristopna, tako daleč, da sem raje svetoval ono prvo. Ponavljam še enkrat, da tretje ni, kajti sramote nočem, ne za otroka, ne zate. Tedaj, veš, da ima vila tam doli krasno palačo. Tamkaj daje pribežališče preganjanim in žaljenim. Hočeš, Lucija?" Sklonil se je k njej navdušenega, prekipevala jo pogleda.

Ona je poskočila in iztegnila roke proti njemu, kakor bi se hotela braniti: "Sveta Mati Božja, saj vendar nočeš... v vodo?"

"Ne — ampak skozi vodo! Da, to hočem, mora biti! Mar hočeš ti skozi biče in zasmeh in

zasramovanje? Ali hočeš, da te bodo klicali vlačugó? Hočeš skozi gadjo zalego farizejev?... Jaz ne, prisegam, tako nikotni nisem! Jaz ne!"

Mi vzamemo vašo
Savings and Loan knjigo
v plačilo za pohištvo, preproge, peči, modroce, električne čistilec in ledenice.
J. PERUSEK
15815 Corsica Ave.
3 ceste južno od Euclid Beach,
iz vzhodne 156. ceste.
Telefon: KENmore 4237

BRUSS RADIO SERVICE
6026 ST. CLAIR AVENUE
ENDICOTT 4324

Kadar vaš radio ne dela dobro, pokličite nas, da vam povemo, kaj je narobe. Točna in zanesljiva popstrezba.

DOBER PREMOG!

Točna postrežba
The Hill Coal Co.
1261 MARQUETTE RD.
HENDERSON 5798
Zastopnika:
IGNAC ZIVODER
1168 Norwood Rd.
JOHN CENTA
1175 Addison Rd.

Frank V. Opaskar

ODVETNIK
516 HIPPODROME BLDG.
Main 3785
Ob torkih, četrkih in sobotah
vzhod od 6. do 8. ure na
E. 93d St. in Union Ave.
OB SREDAH IN PETKIH
1106 E. 64th St.
Res. Tel. Yellowstone 0705-W

Najnovejši časopis

za ameriške Slovence, Hrvate in Srbe

ki prinaša

SVETOVNE IN LOKALNE NOVICE IN ZANIMIVE
ČLANKE

ameriško-jugoslovanski tednik

Journal and Observer

Poslujemo ga vam na ogled za en mesec, ako nam pošljete spodnji kupon na naslov: 6420 St. Clair Ave., Cleveland, O. ali na urad Ameriške Domovine.

Poslajte mi na ogled ameriško-jugoslovanski tednik brez kake obveznosti od moje strani.

Ime
Naslov
(Pišite razločno)

V BLAG SPOMIN

druge obletnice smrti našega ljubljenelega soproga in očeta

JOHN PREŠEREN

ki je preminul 19. februarja 1931.

Briski čas ločitve bil za nras, ko za vedno si zaspal; saj v areh smo želeli, da bi ti pri nas ostal.

Nikjer za nas utehi ni, že dve leti dolgih dni; dnevi teži kakor vora, nam stiskajo srce.

V tistem grobu zdaj počivaš, pod odejo krasnih rož, spomin na Tebe ne usahne temveč ostane v srcih vseh.

Svet za nas je ko tmina, odkar ni ti zapustil nas; rana ta je prevelika, katere ne zaceli čas.

Zalujoča družina

PREŠEREN.

Cleveland, O., 20. februarja, 1933.

John L. Mihelich

NAZNANJA, DA JE PRESELIL SVOJ URAD IZ 902
ENGINEERS BLDG. NA

702 Engineers Bldg.
Telefon: CHerry 7106

Večerne ure v S. N. Domu, 6419 St. Clair Ave.
ali na domu: 1200 Addison Rd.

VABILO NA

VELIKO PLESNO VESELICO

KI JO PRIREDIJO

skupna društva fare sv. Vida

V NEDELJO, 28. FEBRUARJA, 1933

v Grdinovi dvorani, 6025 St. Clair Avenue

SVIRAL BO HOJERJEV ORKESTER

Začetek veselice je ob sedmih zvečer. Obeta se priložna in domača zabava za stare in mlade. Cenjeno občinstvo je prav prijazno vabljeni, da se udeležijo te veselice. Vse čisti prestanek gre za novo cerkev sv. Vida.

VSTOPNINA JE SAMO 25 CENTOV